

RADAR

Časopis ZŠ Meteorologická

ÚVODNÍK

Co najdete v prvním čísle

KDO TO JE?

Nové pátrání a rozhovor

ŽIVOT VE ŠKOLE

Veslování, Jeden den s...

ZAČÁTKY VELKÝCH UMĚLCŮ

Haiku od druháků,
povídka od Emy

ZVEME VÁS

ÚVODNÍK

Konečně, po dlouhých přípravách a netrpělivém očekávání, tu máme první plnohodnotné číslo časopisu Radar. Přichází jaro a s ním i spousta energie, o tom můžou říct své šampioni březnového veslování. Organizátorem byl André Rédr, který začal s veslováním už v deseti letech.

Na jaře rozkvétají květiny, stejně tak i sakury, stromy s krásnými růžovými květy, které rostou převážně v Japonsku. Paní učitelka Michaela Divoká se rozhodla Japonskem inspirovat a se svou třídou 2. D napsat jarní básně haiku.

Nejen na jaře, ale po celý rok chodíme do školy, a tak si občas všimneme, že někteří učitelé používají některé věty častěji, a ty se potom pro žáky stanou hláškami. Poznáte, která z hlášek patří komu? A když už jsme u toho hledání, připravili jsme si pro vás fotky různých koutů naší školy. Schválně jestli poznáte, kde co je.

*Předání kupónu na předběhnutí fronty v jídelně
Foto Jindra*

Učitele ve škole potkáváme každý den, a tak tu máme módní policii, abychom nezapomněli, že i na oblečení učitelů záleží. Určitě každý z nás už někdy něco vařil, ale přemýšleli jste někdy nad tím, jaké to je vařit pro celou školu? Pan Milan Beneš, vedoucí školní jídelny, nám popsal celý svůj pracovní den.

Ještě podrobněji jsme si popovídali s panem učitelem Jaroslavem Turinkem. Jak dlouho tu už učí? Co se za tu dobu změnilo? Dal někdy někomu poznámku? Toto a mnohem více se dozvíte v exkluzivním rozhovoru.

Snažili jsme se co nejlépe připravit pro vás tento časopis, a tak jsme se vydali do redakce časopisu Epoque, kde jsme nabrali inspiraci a něco zajímavého se dozvěděli. Tak ať se vám líbí.

Příjemné počtení vám za celou redakci přeje Ema

KDO TO JE?

Drazí čtenáři, s vaší pomocí se nám povedlo odhalit identitu hledané osoby, jejíž fotku jste mohli vidět v minulém čísle. Byl to náš dobromyslný fyzikář Jaroslav Turinek. Fotka ho zachycovala v jeho útlém mládí. Odměnu v podobě žolíka na předběhnutí fronty v jídelně za významnou pomoc při obtížném pátrání obdržel žák 5. C Marek Hrtánek. Gratulujeme. Tím ale naše pátrání nekončí, jelikož zde máme další fotografii hledané osoby. Bohužel, za těch pár měsíců se nám nepovedlo sehnat lepší informátory, takže zase jen víme, že se jedná o zaměstnance této školy a fotka není zrovna nejaktuálnější. Vypadá to zřejmě na paní učitelku z prvního stupně. Znovu vás tedy prosíme o pomoc s pátráním.

Své tipy společně s vaším jménem a třídou nám můžete zase na papírcích házet do krabice u školního klubu. Ze správných tipů opět vylosujeme jednoho výherce, jenž obdrží cenu.

Děkujeme vám za spolupráci a těšíme se na vaše tipy.

ROZHOVOR S JAROSLAVEM TURINKEM

„Jarda? On tam ještě učí? Mě taky učil, to je skvělej chlap!“ slyšeli jsme několikrát od vrstevníků našich rodičů. Ano, učí. A ano, i to druhé je pravda. Věděli jsme to, ale znovu jsme si to potvrdili během jednoho dubnového odpoledne, kdy jsme s ním vedli rozhovor. Byl totiž tím hledaným chlapečkem z fotografie v nultém čísle.

Jak byste se popsal někomu, kdo vás vůbec nezná?

Takže, starší pán, spíš usměvavý, hůře chodící, empatický.

Dobře a teď profesně.

Učím fyziku, ale už jenom na zkrácený úvazek, protože přesluhuji už asi sedm let. Nastoupil jsem sem asi před třiceti dvěma lety a původně jsem učil fyziku, tělocvik a chvíli i přírodopis.

My jsme se ze starších zdrojů dozvěděli, že jste měl i nějakou druhou práci.

To jsem měl. Když jsem sem nastoupil, hrál jsem ještě závodně stolní tenis v zahraničí. V pátek jsem odučil, sedl do auta a jel hrát zápasy v německé lize a v neděli jsem se vracel domů. Ale to byla spíš taková zábava. Ještě jsem měl v určitou dobu jedno zaměstnání. Manželce jsem na počítači dělal na PC statistiku v programu Quatro – něco jako dnešní Excel.

Co vás vedlo k tomu, abyste učil zrovna na této škole?

Myslel jsem si, že by mě bavilo učit. Zašel jsem se zeptat na školský úřad, na které škole je volno, poslali mě sem a ještě na druhou školu. První jsem navštívil ZŠ Meteorologickou, měl jsem pohovor s tehdejší paní ředitelkou Horáčkovou. Udělala na mě velice příjemný dojem nejenom ona, ale i škola, tak jsme se domluvili a do té druhé školy jsem už ani nešel.

Dobře, jak jste říkal, už tady učíte okolo třiceti let s tím, že ještě přesluhujete, tak mi řekněte, jaká živá síla vás zde drží?

Jednoznačně pobyt mezi mladými lidmi a hrozně mě baví učit.

Co vás vedlo k výuce fyziky?

Největší mojí inspirací byla učitelka fyziky na základní škole a měl jsem i velkou kliku na paní profesorku na gymnáziu.

Kde jste studoval fyziku?

Studoval jsem VŠZ – Provozně ekonomickou fakultu. Nejdříve v Brně, pak jsem kvůli sportu pokračoval na VŠZ v Praze.

Vyvíjel jste nějak vaši výuku fyziky, nebo učíte stále stejně?

Je tam velký rozdíl. Hlavně do toho zasáhl počítač. Na těch počítačích může člověk dělat spoustu věcí, třeba i pustit animaci a další věci. Když jsem nastoupil, na celé škole byly jenom dva počítače a o programech ani nemluvíme. Potom vytvořili učebnu fyziky. A tam, kde je teď 9. A, byla učebna chemie, kterou později, nevím proč, zrušili. Vybavování učebny fyziky mě hrozně bavilo. Sám jsem si dělal mnoho různých pomůcek, aby se mi dobře a názorně učilo a pro žáky byly hodiny zajímavé.

To s těmi počítači mě vede k další otázce. Jaký byl přechod z papíru na digitál?

To bylo velice příjemné. Jen mi chybí stará rozkládací tabule, ale jinak je to super. Tolik se nenapišu, protože mohu leccos promítnout, ale počítat příklady stále musím. Také se vyvíjely počítačové programy na výuku fyziky. Ty výuce pomohly, i když ten nejstarší je pomalu jeden z nejlepších

Když opomeneme počítače a učebnu chemie, zaregistroval jste tady i jiné změny?

Obrovská změna byla, myslím, za ředitelky Horáčkové. To tady ještě nebylo druhé patro nové budovy. Stavělo se většinou během školního provozu. To bylo něco šíleného. Jely tady sbíječky, všude byl rachot a prach. Trvalo to asi rok a půl. Na konci školního roku vyhnali celou školu na školu v přírodě, aby to tady ještě mohli nějak dodělat. Kromě toho se dělaly třeba nové parkety v tělocvičnách nebo běžecké tratě.

Na co nejraději vzpomínáte?

Když jsem byl třídním, byl jsem nadšencem do horských pochodů, takže každá třída, kterou jsem učil, musela se mnou každý rok jednou vylézt na Sněžku. Ono se to dalo stihnout za jeden den. Objednal jsem autobus (jízdenky a místenky), ráno jsme vyjeli z Černého Mostu, jeli jsme do Pece pod Sněžkou, kam jsme dojeli v deset ráno. Za zhruba dvě hodiny jsme vyšli na Sněžku, najedli jsme se a pak zase dolů. Tam jsme byli v pět a autobusem se vraceli večer do Prahy. Chodil jsem se svými třídami i na Říp a k pramenům Vltavy.

Byla tady i skvělá parta učitelů zapálených do volejbalu. Měli jsme vlastní manšaft – úžasná doba. I výuka byla dobrá, záleželo na tom, jaký kolektiv se ve třídě sešel. Co mě zarazí, je to, jak se pořád nadává na mládež, jak je nevychovaná. Mně to nějak nepříjde. Samozřejmě jsou výkyvy, ale s většinou se dá vyjít. Když to srovnám, některé třídy byly tehdy ze začátku úděsné. Byla tu tehdy třída, která na jedné škole v přírodě zdevastovala naučné tabule, úplně je rozkopala. To byl velký průšvih, někteří jeli okamžitě domů.

Potkáváte se s některými svými bývalými žáky?

Jo, to rozhodně. Ke mně se hlásí spousta lidí. Problém ale je, že mám špatnou paměť na jména. Pamatuji si, kde seděl, jak uměl, co uměl, ale občas se musím zeptat na jméno.

Stalo se vám, že jste učil rodiče a pak i jejich děti?

Ano, myslím, že dokonce i vnučku. A jeden můj žák mi jednou řekl: „Vy jste učil mého strejdu“.

Jaká byla ta nejvíce perličková poznámka, kterou jste dal?

Já poznámky moc nedávám. Jednou to bylo, když na tělocviku žák úmyslně napadl jiného žáka. Ta druhá poznámka byla spíše úsměvná. Jeden kluk tady vyhodil svačinu z okna. Tomu jsem psal poznámku, že by mu rodiče měli dávat lepší svačiny, protože syn je vrhá z okna.

Jaký jste měl prospěch ve škole?

Prospěch nebyl úplně vynikající. Měl jsem jedničky, dvojky, trojky, takže takový průměr. Na gymnáziu i na VŠ jsem hodně sportoval, to mi zabralo spoustu času. Ale zajímavé to bylo na vysoké škole. Když jsem nastoupil, hrál jsem v Praze první ligu. Tehdy byly na vejskách kroužky, něco jako třídy. Jeden z nich měl volné pátky a já jsem v pátek odjížděl na zápasy. Říkám: „Tak sem budu chodit.“ Přihlásil jsem se, ale byla tam dívenka, která chtěla, aby ten kroužek byl co nejlepší. Podívala se na můj prospěch z brněnské vejsky – dvojky, trojky. Tak si šla stěžovat na studijní oddělení. Protože se mě zastala profesorka matematiky, nechali mě ve vybraném kroužku. Ta dívenka se mnou půl roku nemluvila. A teď je to moje skvělá manželka. Někdy ve druháku jsem ji pozval na vánoční večírek a následný ples a zajiskřilo to.

Dobře, to bylo zajímavé. Rád bych se vás zeptal, jak jste přežil vojnu?

Jo, na ni taky rád vzpomínám. Měl jsem to štěstí, že jsem byl vysokoškolák, takže jsem si plnil vojenské povinnosti při studiu a na vojně jsem pak už byl jen rok. Na příjímač jsem narukoval do Opavy, pak mě převeleli do Bratislavy, což bylo něco úžasného. Dělal jsem dispečera u stavebního vojska a za to se dostávaly peníze, měl jsem příjemný měsíční příjem. Vysokoškoláci navíc měli nějakou hodnost, takže mohli chodit na vycházky. V životě jsem se nenavštívil tolik divadel jako v Bratislavě. Nepříjemné bylo jen to, že jsem se za půl rok dostal jen jednou domů za manželkou. Jediná možnost bylo poslat dopis nebo zavolat z budky na poště.

Měli jste tam problémy s rozkrádáním?

Ne, tam nebylo ani moc co rozkrádat. Občas tam byly problémy se šikanou, ale tu jsem naštěstí na sobě nezažil. Někdy byla dost drsná. Jednou tam ti mazáci rozlili na zem Savo a nutili druhé, aby v tom chodili.

Blížíme se do finále a já mám tady jednu takovou bonusovou otázku, na kterou se lidé chtějí zeptat, avšak občas se stydí. Jak jste přišel o prst?

Jo takhle. Já mám chalupu, no, spíš stavení a mám tam cirkulárku. Třicet let, ba čtyřicet s ní pracuju. Tchán mi říkal: „Na to si dávej příšernýho majzla!“ Dával jsem si, ale stačila chvilka nepozornosti, něco se mi tam šprajclo a fik a prst byl pryč. On teda visel skoro jen na kůži. Bylo to zrovna shodou okolností na Velikonoce. Už je to takových šest, sedm let. A teď já jsem tam byl sám na té chalupě. Ze začátku jsem z toho byl takovej vyvalenej, tak jsem se posadil. No, nic, tak jsem šel ještě uklidit to dřevo.

Počkat, to jako s tím prstem?

Já jsem ho měl zabalený v igelitu, protože to dost krvácelo. Večer jsem zavolal neteři, aby to šla uklidit. Nechtělo se mi ten prst namáčet. Manželce jsem to volat nemohl, protože by okamžitě omdlela. Volal jsem švagrovi do Jičína, aby mě odvezl do nemocnice. On byl háklivej na auto, na čistotu, tak jsem si ruku obalil ještě do druhého igelitu a do nemocnice mě pak dovezl. Hned mě poslali na chirurgii. Byla tam taková mladá doktorka, která mě prohlédla a pak řekla: „No možná by se dal zachránit, ale nebyl by funkční a hojilo by se to asi půl roku.“ Já se ptám: „A jak dlouho by se to hojilo, když ho uříknete?“ „Zhruba tři týdny“ „Tak ho uříknete.“ Ona si sama netroufala, tak zavolala kolegovi, že to chce zkonzultovat a nikoho z chirurgů nemohla sehnat. Dovolala se jednomu staršímu doktorovi. Ten tam přišel, podíval se na to, říká: „No, já jsem sice gynekolog, ale taky doporučuji amputaci.“ Nakonec mi to umrtvila, uříkla (naprosto skvěle) a zašila. Pak už jsem jezdil jenom na kontroly.

Jak na to reagovala manželka, když jste přišel bez prstu?

Manželka viděla celou zafačovanou ruku, tak se ptá: „Co se ti, proboha, stalo?“ „Uřízl jsem si prst.“ Musela dostat prášek na uklidnění.

A na závěr, co byste vzkázal dnešní mládeži?

Užívejte si každý den, protože život je krásný, ale strašně rychle letí. Když jsem tady začínal, skákal jsem sedm schodů nahoru, hrál basketbal, volejbal, běhal rychle a mně to přijde jako včera. Teď šplhám do sedmi schodů jen s pomocí zábradlí. Prostě užívejte si života a mějte ho co nejpestřejší.

*Rozhovor vedli: Mojmir, Naty, Erik a Tomáš
Foto Erik*

JE PROSTĚ NEJLEPŠÍ!

JAK JSME NAVŠTÍVILI EPOCHU

Naše redakce dostala pozvání od paní šéfredaktorky časopisu Epoque, abychom se přišli podívat k nim do redakce opravdového časopisu. Poté, co jsme vstoupili do budovy, nás na recepci přivítaly dvě mladé paní – šéfredaktorka Lenka Vlčková a redaktorka Míša Holubová. Zavedly nás do druhého patra budovy nakladatelství, kde sídlí redakce časopisu Epoque, do zasedací místnosti. Tam nám ukázaly vše, co je potřeba proto, aby vznikl časopis. Viděli jsme například šest návrhů titulní strany jednoho čísla a měli jsme hádat, který nakonec vyhrál a byl schválený. Dále jsme se seznámili s korektorskými značkami – nejvíc nás zaujal deleatur, který každý píše jinak a znamená, že se má něco vynechat. Hledali jsme chybu v časopise, který opravdu vyšel. Skoro nikdo z nás ji nenašel. (Zůstalo jim tam, že „královnu vynesli na čerstvý zvuk“ – vidíte to?) Pak jsme se šli podívat na práci pana redaktora

a paní grafičky. Cestou jsme potkali pana ředitele a slyšeli živého psa. Po návratu do zasedací místnosti jsme dostali dárky – osení, lízátko s papírovou tyčkou a ukázky různých časopisů z nakladatelství. A hlavně jsme se dozvěděli, že „dělat chyby je normální, jde jen o to, aby jich nebylo moc“. Děkujeme, bylo to moc hezky připravené a rádi se k vám zase někdy podíváme. *Majda, foto Jindra*

JEDEN DEN S...

MILANEM BENEŠEM, VEDOUCÍM ŠKOLNÍ JÍDELNY

Je 6:30, někteří z nás zrovna vstávají, někteří ještě spí, ale pan Milan Beneš právě přichází do práce. Voní káva, spolu s týmem kuchařek si dává snídani. Při ní si říkají si program dne, co budou vařit. Když je málo kuchařek v práci, pomáhá s přípravou jídla. Někdy pak ani nemohou uvařit „dvojku“. Denně kontroluje platby obědů, příjem potravin, přihlášené, odhlášené obědy. Jako vedoucí kuchyně také píše jídelníček dopředu, kde musí vycházet z povinných nařízení (normy, spotřební koš) a má na starost sklad potravin a kuchyň. V době výdejů obědů pak pan vedoucí pomáhá při výdeji, vyřizuje zapomenuté ISIC a čipy a věnuje se jiným povinnostem. Pan Beneš je jako vedoucí jídelny u nás ve škole tři roky, předtím tady

pracoval jako kuchař. V jeho týmu pracuje osm kuchařek. Náročnost své práce ohodnotily 8 body z 10. Hlavní kuchařkou je paní Anička, kterou si ostatní kuchařky zvolily. Během našeho pozorování jsme zjistili, že funkce vedoucího školní kuchyně nespočívá v sezení v kanceláři, ale aktivně se účastní v kuchyni, hlavně když někdo chybí. V práci tým kuchyně nemá stanovené přestávky, ty se řídí podle náročnosti jídla vařeného ten den a podle toho, kdy začnou chodit první strávníci na oběd. Pracovní doba končí panu Benešovi v 15 až 15.30, pokud nemusí zůstat „přes čas“. Baví ho jeho práce? Ano, rozhodně.

Filip, Cola, Matěj K. a Bětka

KDO TO ŘEKL?

POZNÁTE UČITELE PODLE JEJICH HLÁŠEK?

NÁPOVĚDA:

P. uč. André Rédr P. uč. Alena Dušková P. uč. Klára Blahůtová
P. uč. Iveta Kopecká P. uč. Petra Múdrá P. uč. Zdeňka Baštová

Sesbírali: Filip, Matěj K. a Cola Grafika: Anička

MÓDNÍ RADAR

Paní učitelka Vita Pontsir. Její styl se nedá přehlédnout. Nejen pestré oblečení, ale i častá změna úpravy vlasů zaujme.

Foto a text:
Majda a
Eliška T.

VESLOVÁNÍ

Minirozhovor s organizátorem soutěže André Rédrem.

Proč právě soutěž ve veslování?

Já jsem sám začal veslovat v 10 letech a od té doby je veslování u mě na prvním místě. Už to bude 22 let, co vesluji, reprezentoval jsem od roku 2008 až do 2015.

Kolik času zabrala příprava?

Sama příprava tak moc času nezabrala, s pomocí veslařského klubu jsme to zvládli za jeden den.

Co vše je potřeba k veslování?

To záleží na tom, jestli chcete veslovat ve vodě nebo na souši. K veslování na vodě jsou potřeba jenom loď a vesla.

Nový komiks od Hany!

ANKETA MEZI SPORTOVCI

ŠAMPIONI	Jaké byly pocity při závodě?	Co tě nejvíc bolelo?	Zkoušel/a si veslování už předtím?
6. třída Sára Kopkanová	No, přitom jsem byla ve stresu.	Hm... Nejvíce bolely ruce.	Ne, nikdy předtím jsem neveslovala.
6. třída Filip Koubek	Pocity? Byly dobré.	Na tom nejvíce bolely nohy a zadek.	Ne, nevesloval.
7. třída Petr Döllinger	Spíš dobré.	Mě nic nebolelo.	Jo, vesloval, asi před rokem.
7. třída Karolína Syykelhidi	Asi dobré.	Moc bolely ruce.	Tak to ne, nikdy.
8. třída Zoe Rejlková	No, ani nevím. Bylo to prostě dobré.	Potom mě extrémně bolely ruce.	No, jenom na raftu.
8. třída David Gorobet	Dobry. Myslel jsem na utkání proti Spartě.	Nic mě nebolelo.	Ne, nikdy předtím jsem nevesloval.
9. třída Sabina Rožnovská	Velice motivační, chtěla jsem do toho dát celou svoji sílu.	Tak to jsou nohy a ruce.	Ne, takto nikdy.
9. třída Filip Čtvrtník	Měl jsem dobré pocity.	Nejvíce mě bolely ruce, hlavně bicepsy.	Ne, nikdy.

Zpovídali Julija a Daniela a Jakub

Z REAKCÍ ZÁVODNÍKŮ

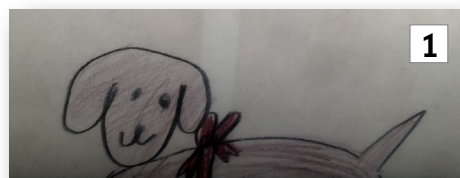
Ta soutěž byla moc zajímavá, hlučná a veselá, moc mě bavilo fandit svým kamarádům, ale na tom trenažéru na sedačce se nedalo sedět, skoro všichni z ní padali!

Ptali se Julija a Daniela a Jakub

POZNÁŠ, KDE TO JE?

Zapoj se do soutěže a vyhráj kupón na předběhnutí fronty v jídelně! Stačí pouze, abys našel, kde se nachází objekty na fotkách – může to být kdekoli na 1. patře od třídy 7.B přes prostor před jídelnou až ke mřížím u tělocvičen. Své tipy napiš na papír, podepiš ho a vhod' do schránky u školního klubu.

foto a text Tomáš a Honza

ZAČÁTKY VELKÝCH UMĚLCŮ

HAIKU

Zeptali jsme se paní učitelky Michaely Divoké, třídní 2. D:

Co je haiku?

Haiku jsou básně s přírodní tematikou, které jsou původem z Japonska. Vyznačují se tím, že mají tři verše a píšou se ve slabikách 5-7-5 slabik.

Jak vás napadlo, že s dětmi budete psát zrovna haiku? A jak jste se k němu dostala?

Haiku mě napadlo tak, že jsem viděla podobnou práci u kolegyně, kde byly právě tyto básně.

Jaké je podle vás na haiku kouzlo?

Pro mě je na haiku kouzelné to, že ty básně jsou jednak s přírodní tematikou, takže je to něco hezkého, a hlavně to souvisí i se světem. A ještě kouzelnější je to, že to je vlastně jednoduchá básnička. Skvělé je, že se každý může na chvíli stát básníkem a vyzkoušet si napsat báseň. Haiku má totiž jednoduchá pravidla.

Baví Vás haiku psát?

Mě baví psát básničky a nejen haiku, ale i jinou poezii.

Za rozhovor děkuje Matěj V.

ZKUSÍŠ TO TAKY?

Obrázek nakreslil Marko

Já motýlek

Jako motýlek
volně létám v domě
svým srdcem létám
(Alex)

Ptáček si létá
v lese plném stromů
srdce a lásky
(Vitalii)

Já jako ptáček
létám nad květinami
a já si zpívám
(Sofie H.)

Když byl malý vlk
a potom byl velký vlk
a on doma sám
(Tomáš)

Jaro ptáci se

vrací z teplých krajín
a kvetou stromy
(Valerie)

Les a studna

Já sám u studny
studna voda a já sám
spolu jsme v lese
(David M.)

Jaro je krásné
všichni ptáci zpívají
mám ho moc ráda
(Sofia S.)

Jaro léto
Jaro je krásné
těším se na léto
jaro je krásné
(Alex)

V lese žije
medvěd, veverka a sob
čáp, sýkora a laň
(David P.)

Dnes se směje les
dnes je léto a teplo
dnes jsem šel lesem
(Ondřej)

Já orel lovím
zvěř lovím ryby rychle
dám je do hnízda
(Ondřej K.)

Podzimní listy
padají a slunce už
nesvítí skoro
(Daniil)

Jako motýlek
jsem ráda za svůj život
mám radost, že jsem
(Ema)

Chudák stromečky
les nám pokáceli ách
chudák jeleni
(Félix)

Já žiju v džungli
žiju jako pračlověk
mám tam dům
(Ondřej K.)

Stromy jsou krásné
a kvítky jsou barevné
svět je tak krásný
(Matouš)

UŽÍVEJTE SI KAŽDÉ CHVÍLE

Sedím opřená o strom pod rozlehlou oblohou plnou nadýchaných, bílých mráčků. Vstanu a rozběhnu se po louce nádherných, barevných květů. Cítím vůni rozkvetlých pupat, slyším zpěv ptáků a dotýkám se klasů lučních trav. Najednou do mé vzpomínky vtrhnou divné zvuky a já se probudím. Uvědomuji si, že ležím v nemocničním pokoji, ale nic nevidím. Vzpomínám si na událost včerejšího večera. Měla jsem autonehodu, doktor mi řekl, že jsem ochrnula na obě nohy a že už nikdy nevidím. Přemýšlím, jestli ještě někdy budu schopná být šťastná, když budu mít tolik omezení. Chtěla bych se ještě jednou vrátit na místo, kde jsem zažila tak krásný okamžik. Když se tedy dostanu z nemocnice, domluví se s přáteli a společně se vydáme na místo. Nemohu chodit, a proto cestu ztěžuje můj vozíček. Když jsme dorazili na místo, oči se mi zalily slzami. Pořád to bylo to stejné místo, jen jiné. Zase jsem chtěla vidět oblohu plnou nadýchaných mraků a barevné květy. Chtěla jsem se rozběhnout po louce, ale nemohla jsem. Došlo mi, jak moc bychom si měli vážit možnosti užívat si krásy, protože o tuhle možnost můžeme brzo přijít.

Ema

4. Klára Blahútová, 5. Zdeňka Baštová, 6. André Rêdr
1. Petra Múdra, 2. Alena Dušková, 3. Iveta Kopecká,
Kdo to řekl – řešení (ze strany 5)

**PÍŠEŠ? KRESLÍŠ? FOTÍŠ?
POŠLI NÁM SVÉ DÍLO!**

ZVEME VÁS

RADAR – školní časopis ZŠ Meteorologická, Praha-Libuň

1. číslo
vychází
24. 4. 2024

Kontakt: skolni.casopis@zsmeteo.cz

Grafické zpracování: Tomáš Tachecí

Redakce: Filip Rejhon, Matěj Kadlec, Cola Nguyen, Majda Košťálová, Eliška Svobodová, Eliška Tomášová (6.A). Matěj Vaníček (6.C). Alžběta Franková, Gabriela Vitouchová (7.A). Anna Sajfertová (7.B). Nela Vitouchová (7.C). Jakub Vodrážka, Daniela Lejčková, Julija Lysenko, Thuong Kiet Pham - Tomáš (8.B). Hana Saito, Josefína Fáberová, Jindřich Harvan (8.C). Tomáš Tachecí, Jan Kneissl (9.A). Ema Franková, Natálie Majerová (9.B). Mojmír Hackl, Erik Pham Nhat (9.C).

Pomáhají nám: Hana Rundová, Klára Blahútová, Veronika Formánková, Lenka Durchánková, Lenka Gruntová